

er mig ubegribeligt. Det forekommer mig, at man ikke skulde kunne vente, at vi skulde opgives vel overveiede Krav, der ere i fuld Overensstemmelse med Grundlovens Ord og And og en absolut Betingselse for en heldig Udvikling af vor Frihed, at vi skulle opgive saadanne Krav, fordi det behager En eller Anden at gaa derimod. Lige saa urigtigt det vil være at forlange dette, lige saa lidt behøver man at lede efter Forklaringen eller Udtrykket for denne vor Stilling til folkelig Selvstyrelse eller det Parlamentariske; thi det er fremfat tydelig paa forskjellige Steder, og navnlig i Adressen forrige Aar. Men her ligger Gunden begravet. Adressen forrige Aar — hvor tør Noget vove at tage den i Munden? Skulde man ikke tro, at det var netop den, der havde givet Ministeriet Medhold? I Kraft af en vis Misforstaaelse maatte. Dersom det var sandt, at man vilde slyde Kronen til Side, tilintetgjøre Landsthinget og have et regjerende Folkething, saa kunde jeg give Ministeriet Ret; men derom staaer det ikke et Ord i Adressen. Der staaer kun, at det er det konstitutionelle Monarkis nødvendige Krav, at Regjeringen skal være i Overensstemmelse med Folkethinget, med det folkevalgte Kammer. Men det er til Overflod sagt tidt nok, at deri ligger ikke det, der ligner et Angreb enten paa Kronens eller Landsthingets Rettigheder. Ligeom vi blot for os vilde hævde vor konstitutionelle Ret, maatte vi selvfølgelig mene, at de andre Statsmagter maatte have deres grundlovmæssige Rettigheder. Det skal jeg ikke videre udvise, det ligger klart nok for. Men naar jeg hører, at selv en Finantsminister kan i Landsthinget komme med saadanne Misforstaaelser, byggede paa Avisreferater og Sigt, saa er det nødvendigt, at man ad samme Vej imødegaaer dem. Nu er der i Modsætning til denne naturlige Forbring fra Folkethingets Side, som efter min Overbevisning vil vinde i Styrke: baade ved de Forbringinger, Folkerepræsentanterne ville stille, og ved den almindelige politiske Erfaring, nu er der i Modsætning dertil fremsat Paaastande, for Exempel af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), som ogsaa kalder sig parlamentarisk — men som rigtig nok nævner, at vi skulde vogte os for at tro, at der var i hans Tale den allersjæreste Indrømmelse til os — at baade Overhusets og Underhusets Flertal skulde være enige, forinden det parlamentariske Tilfælde forelaa; men dette Begreb om Parlamentarismen eksisterer hverken i Himlen eller paa Jorden. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) har altsaa Ret i, at det er en Umulighed; men det, at en Regjering staaer i Overensstemmelse med Folkethinget, udelukker selvfølgelig ingenlunde, at denne Regjering ligeledes kan være i Overensstemmelse med Landsthinget og søge at faae Thingene til at arbejde sammen. Thi der er jo forskellige Grader

i de Krav, man gjør paa Tilslutning. Det behøver ikke at være en fuld Tilslutning; det kan være en vis, betinget Tilslutning, Alt efter Omstændighederne. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ansjer) kom i den samme Forbindelse til at udtale sig, som om det skulde være noget Forfødeligt — saaledes opfattede jeg ham —, at Landets Konge skulde f. Ex. ved Udnavnelsen af et Ministerium lytte til Folkethingets Røst. Han nævnte det i en Forbindelse, hvorved jeg fik det Indtryk, at det i Grunden skulde være statsfarligt, at en Konge i et Land skulde ved en af de vigtigste Regjeringshandling, Udnavnelsen af en Regjering, lægge Mærke til, i hvilken Retning Folkets Ønsker og Billie gif. Jeg nævnte det Naab, at jeg skulde have noget misforstaaet det ærede Medlem; thi jeg har den stik modsatte Betragtning af, hvad der i det nævnte Tilfælde vilde gaae baade Konge og Folk. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), som har en stor Gøne til at tale tydeligt, har jeg ikke misforstaaet, derpaa er jeg vis nok. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds svarede det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), som havde sagt, at vor hele Udvilning dog vilde føre dertil, at en Regjering i Langden ikke kunde vedblive at være i Modsætning til Folkethingets Flertal, at det var hans Opfattelse, at en Regjering kunde vedblive at regjere i Modsætning til Folkethingets Flertal, saa længe den befad Kongens Tillid. Det er hans politiske Betragtning meget tydelig udtalt, at en Regjering kan vedblive at bestaa trods Folkethingets Flertals Mistillid, altsaa i Modsætning til Folkethingets Flertal, naar den har Kongens Tillid. (Afbrudelse af Røfod.) Ja, jeg bryder mig ikke stort om det ærede Medlems Afbrudelser; thi de ere efter min Mening ikke meget bevendte, saa jeg vil hellere være fri for dem. Det interesserer mig at staa det ærede Medlems politiske Anskuelse fast i disse to korte Sætninger. Jeg haaber, at de Alle forstaa det: En Regjering kan vedblive at bestaa i Modsætning til Folkethingets Flertal, naar den har Kongens Tillid. Jeg gad nok vide, hvorledes det ærede Medlem vilde udvise dette Experiment for os. Det er muligt, at det ærede Medlem kan komme til at vise det i Praxis; men jeg tror dog, han snart vilde komme til at føle, at det vilde blive en Opgave, som vilde overstige hans Kræfter, selv om han tror, at de ere meget betydelige. I alt Fald tilstaaer jeg, at det er en saa ukonstitutionel Sætning, at jeg ikke mindes nogenstunde at have hørt Mage til Sætning i de 9 til 10 Aar, jeg har siddet her. Jeg gad nok vide, hvorledes det ærede Medlem vilde komme fra det, naar han som Minister vilde sige: Jeg har Kongens Tillid, jeg bryder mig ikke om Folkethingets Flertals Tillid. Han har nu, efter flere Udtalelser at dømmes, levet sig ind i den Tro, at